

(א) ז"ב, ג"ג, (ב) גרמט כ. ע"ש, (ג) ברמות ע"ס ודף נ"ה; טוטה ל"ו; ז"ב קומ"ו; (ד) וע"י פרש"י בשנת קפ"ו. ומ"ס חולין ד. ד"ה דקדוקא, (ה) וע"י חו"כ יבמות נ"ג. ד"ה אלא גבול וכו' ומ"ס עירובין ט"ו; ד"ה ר"ל, (ו) (מ"ס), (ז) [דכ"ל פ"ג דבי"מ], (ח) [חז"ל לטומאת הראשונה לל"ב וכן אמת במוספין].

מוסף רש"י

כי דקדויה דהרפנאי. כמדין של הפעול (שבת קכ"ג). ר"י יוחנן הוה אויל ויתביב כו'. ר"י יוחנן א"ט יפה תואר היה לדמינת שופייה דר' אהוה מעין שופייה וכו' (ברכות ב וצ"ב). עולי עין. הסלקין מן העין, שאינה שולטת בהן (שם) א"ו: עליעין על העין ולא העין עלה בהן (שם נ"ה) וכע"ז טוטה לו: ורשב"ם ב"ב פ"ח).

כי האי מעשה לידה. מניחו המלך לתפוס גנבים ולקטו: לגנזי הדדי. פנים אל פנים: בקרא דמורי. למד בקר: בנייניו. זין שניהן מתחת כריסן מתוך שכיסן גדול: מערוניסא. שרית נכרית: אינס שלס. שאינס יכולין להקק לנשומיס: שלגן גדול משלגו. כריסס של נשומיני גדול תשימיש. לשון אחר שלהן גדול תאוה של אשה מרובה משל אשה שמתאוה מרובה ואינס מוקקין להן. ונבעלות לאחריס: אהבה דוחקס אה הכשה. ומתוך שתאוה מרובה על תאוהנין ששר שנינו נחמק: כי דקדויה דהרפנאי. סליס שעושין בהרפנאי א': אישפיידי. נותרתי: שופרי. זיהורו תוארו וקירון [עור] פניו: מני סילקי. כשוילא מצית האומן שהולז להוב ממראה להב האש: זי סילקי. בעלותו מן האש: פרלידי. גרעינין; ונהדר ליה כלילא. יסובזנהו שפה לפיו סביב של ורד ארוס: זיהורו. דפקי מייניה על פני הארץ: מעין. ולא הכל: הדס פניס. וקן: עולי עין. עולי למעלה מן העין והיא מלמטה שאינה יכולה לשלוט בהן: חזייה ריש לקיש. שהיה לסקים: שוור. קפך: אמר ליה. ר' יוחנן: חילך לאורייתא. כמה כותך יפה לסקול עול תורה: שופרך. יופיך: לגשי. ראו לנשים: ולא מלי. לקפון כדראשונה דמשקבל עליו עול תורה שש כח: הסייף והספין. משנה היא בנמ' [כללין] (פ"ד מ"ה): הפיגיון. אשפ"ד: ומגל יד ומגל קאי. פלליילא זלע"ו: משיטרפס. דקיניו זלע"ו: ליספאה זליסטיוטיסה ידע. לפי שהיית לסקים אהה בקי בזותן כלי אוננות ליסטיות: ר' קרו ל" רבן של לסקים ורשא להן הייתי: אשפ"ה אהסיס. דרבי יוחנן אשמו דריש לקיש: וקא כניא קטיס. דר' יוחנן להספלל על זעלה: עוצה יסומך אני אהיה ואלמנטוך עלי סצטתו. פסוק הוא זירמיה: מטער. מתחרט על שהמיתו שלא היה מוצא תלמיד ותיק כמוסו: דשף דעסיס. נעקרה ממנו דעתו ונשטתה: ואפילו

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פד.

אמר רבי יוחנן איבריה דרבי ישמעאל כו'. אלו דברים נכתבו שלא להוליא לנו על זני אדם שהס כר: אמר ר' יוחנן אנה אשתירי משפירי ירושלים. רבי יוחנן אחר חורבן הרבה היה אלא כלומר אשפירי ממספתחם ולפי שהזכיר רבי יוחנן שהיה

HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

כי האי מעשה לידה פגע ביה אליהו אמר ליה עד מתי אתה מוסר עמו של אלהינו להריגה אמר ליה מאי אעביד הרמנא דמלכא הוא אמר ליה אבוך ערק לאסיא את ערוק ללודקיא כי הווי מקלעי ר' ישמעאל ברבי יוסי ור' אלעזר בר' שמעון בהדי הדדי הוה עייל בקרא דתורי בינייהו ולא הוה נגעה בהו אמרה להו ההיא מטרוניתא בניכם אינם שלכם אמרו לה שלהן גדול משלנו כל שכן איכא דאמרי הכי אמרו לה יכי כאיש גבורתו איכא דאמרי הכי אמרו לה אהבה דוחקת את הבשר ולמה להו לאהדורי לה והא כתיב אל תען כסיל כאולתו שלא להוציא לעז על בניהם אמר ר' יוחנן איבריה דר' ישמעאל [בר' יוסי] כחמת בת תשע קבין אמר רב פפא איבריה דרבי יוחנן כחמת בת חמשת קבין ואמרי לה בת שלשת קבין דרב פפא גופיה כי דקדויה דהרפנאי אמר רבי יוחנן אנה אישתיירי משפירי ירושלים האי מאן דבעי מחזי שופריה דרבי יוחנן גייתי כסא דכספא מבי סלקי וגמלייה פריצידא דרומנא סומקא ונהדר ליה כלילא דוורדא סומקא לפומיה ונותביה בין שמשא לטולא ההוא זהרורי מעין שופריה דר' יוחנן איני והואמר מר שופריה דרב כהנא מעין שופריה דרבי אבהו שופריה דר' אבהו מעין שופריה דיעקב אבינו שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דר' יוחנן לא קא השיב ליה שאני ר' יוחנן דהדרת פנים לא הויא ליה ר' יוחנן הוה אזיל ויתבי אשערי טבילה אמר כי סלקן בנות ישראל ממבילת מצוה לפגועו כי היכי דלהו להו בני שפירי כוותי גמירי אורייתא כוותי אמרו ליה רבנן לא מסתפי מר מעינא בישא אמר להו אנה מורעא דיוסף קא תינא דלא שלטא ביה עינא בישא דכתיב [בן פורת] יוסף בן פורת עלי עין ואמר ר' אבהו אל תקרי עלי עין אלא עולי עין ר' יוסי בר חנינא אמר מהכא ויידגו לרוב בקרב הארץ מה

עין משפט נר מצוה

1 א מיי פ"ח מהלכות כלס הלכה ז דולג כר"י דולג כ"ל:

תורה אור השלם

1 ויאמר זבח וזלמנע קום אתה תפגע בנו פי כאיש גבורתו ויפק גדעון ויהרג את זבח ואת זלמנע ויפק את השחרנים אשר בצוארי גמליהם: שופטים ח כג 2 אל תען פסיל באולתו פן תשוה לו גם אהו: משלי כו ד 3 בן פרת יוסף בן פרת עלי עין גנות צעדה עלי שור: בראשית מט כב 4 המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הערים ויפרא בהם שמי ושם אבתי אברקם ויפוק וידגו לרב בקרב הארץ: בראשית מח טו 5 עובד יחמיק אני אחיה ואלמנתך עלי תבקחו: ירמיהו מט א

לעו רש"י

אשפ"ד [אישפ"ד]. חניתי ציד. פליליא. חרמש. דקיניו [דקיניו]. ס. חמס מהכת מחדש [מנף].

דגים שבים מים מכסים אותם ואין העין שולטת בהן יומא חד הוה קא סחי ר' יוחנן בירדנא חזייה ריש לקיש ושוור לירדנא אבתריה אמר ליה חילך לאורייתא אמר ליה שופרך לנשי א"ל אי

הדרת בך יחיבנא לך אחותי דשפירא מינאי קביל עליה בעי למהדר לאתויי מאניה ולא מצי הדר אקרייה ואתגיהה ושויה גברא רבא יומא חד הווי מפלגי כי מדרשא אהסיף והסכין והפגיון והרומח ומגל יד ומגל קציר מאימתי מקבלין טובאה משעת גמר מלאכתן ומאימתי ידעו אמר מלאכתן רבי יוחנן אמר משיצרפם בכבשן ריש לקיש אמר ליה אהנאי לך דאקרבינך תחת כנפי השכינה חלש דעתיה דרבי יוחנן חלש ריש לקיש אתאי אחתיה קא כביא אמרה ליה עשה בשביל בני אמר לה עזובה יתומיך אני אחיה עשה בשביל אלמנותי אמר לה ואלמנותיך עלי תבטחו נח נפשיה דר' שמעון בן לקיש והוה קא מצטער ר' יוחנן בתריה טובא אמרו רבנן מאן ליזיל ליתביה לדעתיה גזייל רבי אלעזר בן פרת דמחדדין שמעתתיה אול יתיב קמיה כל מילתא דהוה אמר רבי יוחנן אמר ליה תניא דמסייעא לך אמר את כבר לקישא בר לקישא כי הוה אמינא מילתא הוה מקשי לי עשרין וארבע קושייתא ומפריקנא ליה עשרין וארבעה פרוקי וממילא רווחא שמעתא ואת אמרת תניא דמסייע לך אטו לא ידענא דשפיר קאמינא הוה קא אזיל וקרע מאניה וקא כבי ואמר היכא את בר לקישא היכא את בר לקישא והוה קא צוח עד דשף דעתיה [מיניה] בעו רבנן רחמי עליה ונח נפשיה ואפילו